

SWEET NOTHING
ÉDES
SEMMISÉG

A The New York Times bestsellerszerzői

JAMIE MCGUIRE
és
TERESA MUMMERT

Dream
válogatás

Minden csak egy pillanaton múlik. Csak egy másodperc, mikor megpillantod a nagy őt, és eldöntöd, hogy többé nem kell más. És épp ugyanennyi idő elveszíteni a szeretett férfit.

Képzeld el, hogy egyszer úgy veszítesz el valakit, akit szeretsz, hogy még nem is volt igazán a tiéd. Minden nap meglátogatod őt, és csak vársz. Várod a lehetetlent, egy jelet, vagy azt, hogy rád nézzen... és közben reménykedsz benne, hogy a bűnösöknek is kijár egy csoda.

Averynek elég volt egyetlen pillantás, hogy tudja, mit érez. A piros lámpánál állva, a mellette lévő sávban meglátta a férfit, akibe szerelmes lesz, s akihez feleségül megy. Gyakran hallani olyan szerelemről, amely időbe telik, míg kialakul. De Avery és Josh szerelme inkább hasonlított egy hirtelen fellobbanó lánghoz, és miután életük szálai összefonódtak, minden megváltozott. Avery megtalálta, akit egész életében szeretett, a gyermekei leendő apját. Avery és Josh közös élete egyetlen pillanat leforgása alatt kezdődött el, majd ugyanolyan hirtelen véget is ért: a késő esti kimaradások, a kifogások, a hazugságok. Egyetlen szempillantás alatt olyan lett minden, mintha nem is létezett volna.

Amikor úgy érzed, tudod, hogy mi történik, nem is sejtet, mi jöhet még ezután...

JAMIE MCGUIRE olyan sikerkönyvek szerzője, mint a Gyönyörű sorscsapás, a Veszedelmes sorscsapás, A Sötétség és Fény angyalai-trilógia, a Véletlen-trilógia és a Beautiful-sorozat. A The New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal bestsellerszerzője.

TERESA MUMMERT akkor kezdett el írni, amikor férje először lett besorozva Afganisztánba, hátha így könnyebben megbirkózik a nehézségekkel és az aggodással. Nem sokkal később már a New York Times és USA Today bestseller írónőjévé vált. Mára már sok sikeres könyvet írt, és még rengeteg történet van a tarsolyában..

Tudj meg többet a könyvről:

www.jamiecmguire.com

www.teresamummert.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Jamie McGuire és Teresa Mummert tökéletes összhangot alkotva hozta létre ezt a lebilincselő történetet. Egy szívhez szóló regény, mely egy lélegzetelállító és ámulatba ejtő fordulatot hoz, amitől az egész könyvet újra értelmezed majd.”

TOUGH CRITIC BOOK REVIEWS

„A Sweet Nothing – Édes semmiség egy gyönyörűen megírt, megható szerelmi történet. A műfaj nagy mesterei igazi csemegét kínálnak az olvasóknak. Különleges és tökéletes módon mesélik el Josh és Avery történetét.”

GOODREADS

„Drámai és megható. Egy igazán szívbemarkoló szerelmi történet, mely helyenként könnyeket csal az olvasó szemébe.”

AMAZON

„Egy hihetetlen könyv, két hihetetlen szerzőtől. Teresa és Jamie párosa garancia a sikerre. Egy felejthetetlen történettel ajándékozzák meg az olvasót, ami az érzelmek ezer húrján játszik.”

BARNES AND NOBLE

JAMIE MCGUIRE
TERESA MUMMERT

SWEET NOTHING

ÉDES
SEMMISÉG

— részlet —

1. fejezet

Avery

Még ki sem nyitottam a szemem, de máris éreztem, hogy sajognak az izmaim. Nem álmodtam, és nem tudtam felidézni a becsapódás pillanatát. Az egyetlen emlék a fájdalomé volt. Amikor azonban kirajzolódott előttem a szoba körvonala, hirtelen még az is kiment a fejből.

A rusnya barna és bézs tapéta málladozott a sarokban. A művirágok és akvarellutánczatok egy nyolcvanas évekbeli nappali benyomását keltették, bár már a szag alapján is pontosan tudta az ember, hogy hol van.

Michaels nővér belépett a szobába, kék, virágos köpenye felett sztetoszkóp csüngött a nyakán. Ugyanolyan karikák sötétlettek a szeme alatt, mint nekem, amikor a műszakom alatt a tükörbe néztem. Michaels rendszerint az intenzíven dolgozott, de időnként velem éjszakázott a sürgősségin, nem mintha olyan nagy segítséget jelentett volna. Nyugtalanító volt, hogy rá vagyok bízva.

A katéter enyhén megcsavarodott a kézfejem vékony bőre alatt, miközben a nővér megigazította az intravénás cső bemeneti végén lévő tapaszt, de én csak Michaels göndör, narancs-

vörös fürtjeit láttam, utána meg újra a szobát, ahol fekszem. *Hát persze. Hiszen most a lábadozórészlegen vagyok.*

A lábadozórészleg – az intenzív osztály mellett, a stabil állapotú betegek számára elkülönített rész – sajnos munkaerőhiánnyal küzdött, így Michaels is szemmel láthatóan kapkodott, mint mindig.

– Jobban nézel ki, Jacobs. Csak kitartás. Mindannyian nagyon szorítunk érted – mondta.

Újra megrángatta a ragtapaszt.

– Úristen, Michaels. Nem lehetne kicsit finomabban? – mordultam rá. A hangom olyannak tűnt, mintha smirglit dörzsölnének össze, és égett a torkom.

Michaels összererezte. – Bocs. – Ujjával visszatolta az orrán ülő fekete szemüveget, és a hangjában inkább meglepetés, mint izgatottság csengett.

– Ha te itt vagy, akkor ki állt be helyettem? – érdeklődtem.

– Hát, én csak... – kezével újra a ragtapasz felé nyúlt.

Elrántottam a kezem. – Hagyd már abba, basszus! – csatantam fel, de azonnal büntudat fogott el. Igaz a mondás, hogy a nővérek a legrosszabb páciensek.

Dr. Rosenberg olasz bőrcipőjének talpa kopogott végig a folyosó kövén. Aggódó hümmögéssel állt meg előttem, mire mellkasomat melegség járta át. Óceánkékszeme még így is csillogott rám, hogy egy krumpliszákhhoz hasonló kórházi ruhában feküdtem előtte. Az arcom valószínűleg egy fonnyadt paradicsomra hasonlított, de azért az egyik kezemmel megigazítottam a hajam, hátha egy jobb frizura eltereli a figyelmét a testem többi részéről.

Türtőztettem magam, nehogy felsóhajtsak, vagy túl sokáig elidőzzek a doktor tökéletes, telt szemöldökén, szögletes állkapcsán, és nehogy elnevessem magam azon, hogy Michaels

közben megteszi helyettem ugyanezeket. Elvégre Dr. Rosenberg nem az enyém. Ő Mrs. Rosenberghez és tinédzserkorú lányukhoz tartozik. Csakhogy Michaelstól eltérően nekem nem kellett fantáziálnom arról, hogy milyen lenne, ha tetszenék a dokinak. Mert tetszettem neki. Közvetlenül az ágyam mellett állt, végigmérte zavarbaejtően vékony kórházi hálóingemet, és meglehetősen aggódó tekintettel nézett annak ellenére, hogy a valóságban három emelettel lejjebb, a sürgősségin dolgozott.

Dr. Rosenberg megérintette a kezem, én pedig visszatartottam egy halk nyögést. Ujjainak melegsége szétáradt a tenyereimben és a csuklómon, miközben csöndben állva megmérte a pulzusom. – A körülményekhez képest, elég erős. Azt hiszem, hogy...

Ekkor megszólalt a csipogója, ő pedig fejével Michaels felé biccentett. – Vigyázzon rá.

– Természetesen – bólintott Michaels.

Flörtölős hangjától felforrt a vérem. A doktor jóképű volt, okos és elbűvölő, és bár tudtam, hogy felesége van, mégis azonnal féltékenység fogott el Michaels miatt, pedig ő aztán bárki-vel képes volt flörtölni, akinek volt két golyója meg egy doktori címe.

Miután a doktor eltűnt a folyosó végén, feltoltam magam az ágyban, és felültem. – Milyen nap van ma?

– Szerencsére már péntek van – sóhajtott fel Michaels, és ellenőrizte a monitoromat.

– Elintéznéd, hogy hamar kiengedjenek innen? A mai műszakot már lekéstem, de a holnapit nem hagyhatom ki. Úgy volt, hogy beugrok Deb helyett.

Deb Hamatával együtt végeztünk a nővérképzőben, és mindketten egyszerre kaptunk állást a kórházban. Sok mindenen keresztülmentünk már a St. Ann sürgősségi osztályán. Ő

volt az egyetlen kolléganőm, akit a keresztnévén szólítottam, és az egyetlen, akinek megengedtem, hogy Averynek hívjon.

Michaels előrehajolt, és finoman elsimított egy hajtincset az arcomból. Önkéntelenül hátrahúzódtam. – Te csak ne aggodj semmi miatt, majd én mindent elintézek.

Távozása után keresztbe fontam a karom, majd sóhajtottam egy nagyot. Michaels mindig is egy lusta, szakmailag megkérdőjelezhető, elkényeztetett fruska volt. Alig néhány évvel volt nálam fiatalabb, de még mindig a szülei fizették a számláit, így semmilyen motiváció és munka iránti alázat nem volt benne. Ha a közelben Bruno Mars koncertezett, simán beteget jelentett, és nem jött be. Én már épp elégszer megégettem magam ahhoz, hogy ne bízzak senkiben. Jelen pillanatban Michaels meglehetősen együtt érzőnek mutatkozott pocsék hangulatom iránt, ami kicsit megnehezítette – bár nem tette lehetetlenné –, hogy ne kedveljem őt.

Ujjaimat végighúztam a fogaimon. *Hál' istennek, mind-egyik megvan.* Végigtapogattam az arcomat. *Hú! Jobb, mint vártam.* Megmozgattam a lábujjaim. *Igen! A saját lábamon fogok innen távozni.*

Nem sokkal az után, hogy leltárt vettem a sérüléseimről, Michaels megadta az engedélyt a távozásra, és a kezembe nyomta azt a néhány személyes holmit, amit a roncsok közül kiszedtek. Kisántikáltam a steril, hipószagú kórházból, és beültem egy füledt, dohos taxiba.

A sofőr bizonytalan pillantással végigmért, miközben összehúztam magamon az elsőre rávett második köpenyt is. – Biztos, hogy haza tud így menni? – kérdezte.

– Miért, ilyen rosszul nézek ki?

Próbáltam nem tudomásul venni a férfi kíváncsi tekintetét, amivel a visszapillantó tükörben nézte, hogyan küzdök a biztonsági övvel.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen.

– Nincs hányingere? Ugye nem fog ideokádni a kocsimba?

– Autóbalesetem volt. De jól vagyok, köszönöm.

– Nem tudott volna magáért jönni egy rokona?

– Nincsenek rokonaim – feleltem. Addig a pillanatig eszembe sem jutott, hogy bárkit is felhívjak. Olyan régóta élttem egyedül, hogy a család idegen fogalomnak tűnt számomra. Floridában élt egy nagynéném meg néhány unokatestvérem, de nem ismertem őket. Annyira legalábbis biztosan nem, hogy tudassam velük, kisebb baleset ért.

A munkám annyira lefoglalt, hogy nem is tűnt fel, milyen egyedül vagyok, pedig az ilyen alkalmakkor jól jönne egy család. Ők nem hagynák, hogy most egyedül menjek haza egy taxival, dupla réteg kórházi ruhában, meg egy vastag, világosbarna frottírozkniban.

– És hol vannak a ruhái? – kérdezte a sofőr.

– A szekrényemben.

– Tényleg nincs senkije, aki haza tudná vinni? Senki?

Megráztam a fejem, és megadtam neki a címemet. A sofőr végre elindult, és miután megkapta a választ a szokásos „Mivel foglalkozik?” kérdésére, bekapcsolta a rádiót, és mesélni kezdett a talpán lévő tyúkszemeiről, az egész életén át tartó nyerszöldség-iszonyáról és arról, hogy napi két csomag Pall Mall cigarettát szív. Valamilyen oknál fogva, amint valaki megtudta, hogy nővér vagyok, tüstént erős késztetést érzett rá, hogy beavasson az egészségi állapotába. Talán az emberek azt gondolják, majd felállítom a diagnózist, vagy megoldom

helyettük a gondjaikat, bár eddig semmi ilyesmit sem kellett megtennem senkivel.

– Ez lesz az, aranyos? – kérdezte a sofőr húsos, dohányfoltos ujjával az épületre mutatva. – Azt hiszem, az egyik exbarátnőm is itt lakott.

– Azt hittem, a maga korában már mindenki feleségül veszi az első embert, aki szembejön.

A férfi elfintorodott. – Á, dehogya! Bár megtettem volna, csakhogy ő nem várt meg. – Kezével a sapkájára mutatott, amelybe bele volt hímezve: veterán. – Haditengerészet.

– Köszönöm az áldozatos munkáját.

A sofőr egy bólintással nyugtázta, amit mondtam. Megsárgult körmeit befogta a nikotin, megfáradt arcát pedig legalább egy napos borosta fedte. Az országunkat szolgálta, és a kezeiből ítélve a sofőrködésnél jóval keményebb munkát is végzett, ezért kötelességemnek éreztem, hogy borsos borraivalót adjak neki. Nem volt nálam a pénztárcám, még csak zsebem sem volt, amiben pénz lehetett volna. Ahogy szétnyitottam a kezem, néhány gyűrött dollárbankót meg a kulcsomat fedeztem föl benne.

– Egy pillanat, fel kell szaladnom még egy kis pénzért – szólaltam meg, és minden izmom sajgott, ahogy kinyitottam a kocsiját.

A férfi pőfékelve megjegyezte: – A kórházi fuvarok soha nem fizetnek.

– Nem, én kifizetem! Kérem, várjon meg itt. Mindjárt visszajövök. Nyugodtan hagyja futni az órát, a várakozást is kifizetem.

A férfi tekintete ellágyult, és rám mosolyogott. – Majd legközelebb, aranyos. A legtöbben fel sem ajánlják, hogy fizetnek.

Egy fél pillanatra ki is ment a fejemből, hogy valószínűleg lesz még legközelebb. Ki tudja, melyik roncstelepen lehet most

az én szegény kis tengerkék Priusom. Teljesen összegyűrődött körülöttem, ahogy cigánykerekét hánytunk a kereszteződésben, és az oldalsó fűszegélyen landoltunk. Nekem valahogy sikerült egyben megúsznom, de még sok taxifuvar várt rám a jövőben. A gondolattól sajogni kezdett a szívem. A Prius megvédett a komolyabb sérülésektől, és most csak alkatrész lesz belőle.

– Köszönöm – feleltem, és rápillantottam a műszerfalón lévő fényképes engedélyre –, Melvin.

– Inkább csak Mel – nyújtott felém egy meghajlott, foltos névjegykártyát. – Ha megint fuvarra volna szüksége, csak hívjon, de legközelebb már nem lesz ingyenes.

– Igen, persze. Hívni fogom, és köszönöm!

Ott hagyott a járdaszegélyen állva, én pedig felnéztem az előtttem magasló épületre. Intettem neki, majd felballagtam a lépcsőn, kinyitottam az ajtót, és hálásan nyugtáztam, hogy a lakásom csak a második emeleten van. Még nem értem el a lépcsősor feléig sem, amikor egyszer csak elvesztettem a kontrollt a testem felett, és alig bírtam az egyik lábamat a másik elé rakni. Becsúsztatam a kulcsot a zárba, elfordítottam, majd gyors mozdulattal szélesre tártam az ajtót, beléptem, aztán a háttal nekidőltem, hogy becsukódjon.

– Még jó, hogy péntek van – sóhajtottam fel, és a földre roskadtam.

Két éve laktam ebben a lakásban, de még mindig úgy festett, mint amit potenciális bérlők számára tartanak fenn bemutatólakásként. Valahogy nem tűnt jó ötletnek szögeket verni egy olyan falba, ami nem az enyém, ám ez nem magyarázta meg, miért nem vettem igazi tányérokat a konyhába.

Tekintetemet végigjárattam ajtó nélküli konyhaszekrényeim, a polcokon sorakozó papír- és műanyagpohár-gyűjtemé-

nyemen, ami passzolt az alatta lévő fiókokban rejlő műanyag evőeszközökhöz. A konyhapult alatti polcon egyetlen serpenyő, egy lábos és egy sütőtepsi árválkodott porosan. Elmennni ide-oda enni inkább csak jó időtöltés, mint szükséges tevékenység volt, azonban ez most megváltozott.

Feltápaszkodtam, és átvánszorogtam a szobán, hogy végigtúrjam a gyógyszeres szekrényemet, és keressek valamilyen fájdalomcsillapítót. Egy darabig a tenyeremben forgattam a parányi, tojáshéjszínű pirulát, aztán leöblítettem egy korty állott Mountain Dew üdítővel.

A hideg csempének támaszkodva vártam, amíg az ereimben szétárad a fájdalomcsillapító és a cukor, és átjárja az egész testemet.

Miután kezdtem újra embernek érezni magam, lezuhanyoztam, magamra húztam egy bő pulóvert, és belebújtam kedvenc, királykék melegítőnadrágomba. Miközben nedves hajamat a fejem búbjára tornyoztam, átfutott az agyamon, hogy amilyen szerencsés vagyok, pont ilyenkor fogok találkozni életem nagy szerelmével, amikor épp úgy nézek ki, mint egy színvak, macskás vénkisasszony. De muszáj volt ennem valamit, és inkább átkocogtam volna az utca túloldalára melltartó nélkül, mint hogy megpróbáljak összedobni valami ennivalót – nem mintha bármi is lett volna otthon.

Vettem magamra egy pillantást a tükörben, és megálltam. Az arcom nem is volt olyan ijesztően pocsek állapotban, mint vártam. Sőt, mi több, egyenesen normálisnak tűnt. Talán kicsit kimerültnek, de máskülönben frissnek, és nem is hasonlított egy aszott paradicsomra.

Kulccsal a kezemben, egész úton a korlátba kapaszkodva ereszkedtem le a lépcsőn. Rövid időre megálltam, körülnéztem, majd átmentem az út másik oldalára a JayWok felé, amely

a kedvenc japán éttermem volt Phillyben. Már a bejáráshoz érve megcsapta az orromat az ismerős szőjaszós és zsír szaga, és elmosolyodtam. Az elviteles sor nagyon hosszú volt, ezért leültem a megszokott asztalomhoz, és megvártam, amíg Coco felveszi a rendelésemet.

Néhány pillanat múlva már ott is termett mellettem feszes farmerjére kötött barna kötényében, kissé talán túl szűk fehér pólójára tűzött *Cocolina* névtáblájával. Kezében egy étlapot tartott, amire nem volt szükségem, és megtöltött egy poharat vízzel, amit nem szándékoztam meginni. – A szokásosat? – kérdezte.

– Valószínűleg igen – feleltem.

Coco felvonta szemöldökét. – Kiléptél a munkahelyedről? Még soha nem láttalak kórházi egyenruha nélkül.

– Kivettem egy napot.

– Betegség?

– Nem egészen – feleltem.

Azzal meg is fordult, mert tudta, hogy ennél bővebb válaszra nem számíthat.

Államat két kezembe támasztottam. Kinéztem az ablakon a boksom mellett, amelyet huszonhárom hónapja – amióta először betettem ide a lábam – a sajátomnak tekintettem. Az ablak előtt tucatjával sétáltak el a különböző formájú és méretű emberek. Tombolt a nyár, a szabadságok ideje. Most, hogy kisütött a nap, családok turisták nyüzsögtek a járdákon, és ezt látva felszakadt a szívemben egy régi seb. Igaz, hogy már felnőttem, de még mindig hiányzott az, hogy apám hatalmas kezébe vegye az én kezemet. Irigyeltem a kislányokat, akik arcukon széles mosollyal sétáltak el előttem, ujjjaikkal türelmetlenül mutogatva, és vagy ők vonszolták magukkal az apukájukat, vagy fordítva. Mostanra megtanultam, hogy ez az érzés

soha nem fog elmúlni. Mindig is hiányozni fognak a szüleim, és gyászolni fogok minden pillanatot, amit nem tölthetek velük.

Hallottam, hogy zizegve leraknak eléem egy fehér papírzáskót, rajta a JayWok egyszerű logójával – egy cseresznyepiros körben vastag, tükrözött vonalak és közők. Mindig is foglalkoztatott, mit jelenthet ez a minilabirintus, de a figyelmemet most elvonta a papírzáskót tartó kézfej.

– Egyedül eszel? – kérdezte a férfi.

A kezei szexisek voltak. *Igen, szexisek.* Erős, pont a megfelelő méretű és izmos. *Igen, izmos.* Amikor egy nő ilyen hosszú ideje él egyedül, mint én, olyan dolgok is feltűnnek neki – mint egy férfi keze –, amit mások talán észre sem vesznek. Az ujjain kunkorodó apró szőrszálak, a frissen vágott körmök, és a mutatóujján lévő piros sebhely. És a legfontosabb: semmi jegygyűrű. A jegygyűrűnél csak az rosszabb, amikor a gyűrűsujjon ott ékeetlenkedik egy fehér csík, arra utalva, hogy az illető csak alkalmi kalandot keres. Neki nem volt ilyen a kezén, és erre kénytelen voltam elmosolyodni.

Felnéztem rá, és egy ismerős szürke szempárral találkozott a tekintetem, egy olyan pasi szemével, aki egész biztosan nem nő. – Hogy mondtad?

– Egyedül eszel? – ismételte meg a kérdést, ezúttal tagoltabban.

– Igen – feleltem, miközben kicsit zavarba jöttem a rám kifejtett hatásától. – Tudom, elég szánalmas.

– Nem is tudom – felelte, és leült a velem szemközti székre. – Szerintem inkább romantikus.

Összeszűkülte a tekintetem. *Romantikus?* Ez nem úgy hangzott, mint amit egy pimasz rohammentős fickó mondana, aki minden nővérrel össze akar jönni a sürgősségin.

Letette a zacskót, és felemelte a kezét. – Örülök, hogy jobban vagy. Ha néhány másodperccel korábban indulsz el, talán sokkal rosszabbul végzed.

– Elég homályos a fejemben ez az egész.

Felvonta a szemöldökét, és elgondolkodott. – Nekem nem.

– Akkor is tartsd meg magadnak, ha nem gond. Inkább nem szeretném tudni, mi történt.

– Amúgy szívesen.

– Mármint?

– Hogy kihalásztalak az összeroncsolódott kocsidból, és felhívtam a mentőket.

Értetlenül pislogtam rá. – Ja, hát... köszönöm. Nem tudtam, hogy te voltál.

Kezével legyintett egyet. – Nem ez volt életem első hőstette. Vannak ennél sokkal izgalmasabbak is.

Felvontam egyik szemöldökömet. – Majd egyszer elmesélhetnéd, csak a miheztartás végett.

A nővérszobában már régóta pletykáltak az új mentős srácról, aki nemrég költözött Philadelphiába. Nem tudtam, mi elől menekült, de nyilvánvaló volt, hogy mi után rohan – a farka után. Legyen a nő magas és vékony, alacsony és érzéki, vagy bármilyen más köztes kombináció. Ez a srác imádott hódítani, és korábban eszembe se jutott volna lehetőséget adni neki erre. Ám miután megtudtam, hogy mit tett – még ha ez számára teljesen megszokott dolog volt is –, mintha lágyabban csillogott volna a tekintete, és a mosolya is kedvesebbnek tűnt. Így könnyebb volt nem úgy nézni rá, mint egy ragadozóra, hanem inkább úgy, mint olyasvalakire, aki talán több lehet egy egyéjszakás kalandnál.

Hirtelen elnevette magát. – Tudom, hogy most mire gondolsz. De hidd el, nem követtelek idáig. Egy óra múlva kezdődik a műszakom, és leugrottam, hogy egyek valamit.

A fájdalomcsillapító hatására sokkal lassabban tudtam fel-
dolgozni, amit mondott, és nagyon is bosszantott, hogy nem
reagált az előbbi, sokatmondó megjegyzésemre.

Rövid szünet után végül előrukkoltam a megfelelő válasz-
szal: – Nem gondoltam azt, hogy idáig követtél. Nem hiszem,
hogy ilyesmire időt szánnál.

– Ez nem igaz.

– Nekem úgy tűnik, a koncentrációs képességed egy cse-
csemőével egyenértékű.

Elvigyorodott, és felcsillant a tekintete. – Mi a neved?

– Már tudod a nevemet.

– Nem a vezetéknevedet kérdeztem, Jacobs. A keresztné-
vedre vagyok kíváncsi.

Tétováztam. A munkahelyen mindenkit a vezetéknevén
szólítottunk, a hivatalos hangnem megőrzése érdekében, és
előfordulhat, hogy valamikor majd együtt kell dolgoznom ezzel
a fickóval. És még ha a baleset meg is változtatott bizonyos dol-
gokat, nehezen tudtam elhinni, hogy bízhatok benne annyira,
hogy ilyen bizalmas viszonyba keveredjem vele.

Talán azért, mert eszembe jutott, hogy aznap hányszor
éreztem magam egyedül, de az is lehet, hogy semmi okom nem
volt rá, de végül úgy döntöttem, megmondom a nevem ennek
a flörtölős mentős pasinak, akinek szexis keze van, és nem visel
rajta gyűrűt. – Avery vagyok.

A fiú kételkedve pillantott rám, és megismételte: – Avery.

Bólintottam, és hirtelen elbizonytalanodtam, hogy a gyógy-
szerek hatása alatti ködben vajon rosszul ejtettem-e ki a nevem.

– Avery? – ismételte meg hitetlenkedve.

– Igen, miért? Valami gond van vele?

A fiú egyik kezével a mellkasára bökött. – Josh Avery.

– Húha! – szólaltam meg, amikor végre megértettem. – Akkor talán rokonok vagyunk. – Büszke voltam magamra, hogy ilyen állapotban is képes vagyok humorizálni.

Josh szájának egyik vége félmosolyra görbült, és egy apró gödröcske jelent meg a bal arcán. – Remélem, hogy nem. – Távolról sem volt ártatlan, amire gondolt, miközben tekintetét szinte belém fúrta.

Átnyúlt az asztal felett, és felém nyújtotta a kezét. Egész halványan érintettem meg az ujjaimmal, ő azonban – mielőtt engedte volna, hogy elhúzzam – kicsit hosszabb ideig fogva tartotta a kezem.

Mielőtt megmondta a nevét, annyit már tudtam róla, hogy Quinn Cipriani új munkatársa, és hogy egy jóképű rohammentős, aki minden éjszakát más nő ágyában tölt; a semmiből jelent meg, és minden harmincöt alatti nővért el akart csábítani a sürgősségin. És jöllehet tökéletesen tisztában voltam mindezzel, akaratlanul is hízelgőnek találtam a közeledését. Josh hihetetlenül jóképű férfi volt, és szégyentelenül flörtölt velem, miközben tudtam, hogy pocskul nézek ki. Igyekeztem pókerarcot vágni. Túlságosan zavarba ejtő lett volna beismerni Debnek, hogy én is ugyanolyan idétlenül vigyorogtam Joshra, mint ahogy az a tucatnyi nővér, akiknek az orrunk előtt csavartak el a fejét.

– Nehogy elkéss, Josh.

– Ma este dolgozol? Esetleg összefuthatnánk.

Megráztam a fejem. – Ma este nem megy. De biztos, hogy valamikor keresztezik még egymást az útjaink.

A papírzacskó megzörrent a kezében, ahogy elvette az asztalról. Felállt, és elmosolyodott. – Az útjaink? Én inkább egy vacsorára és egy mozira gondoltam. Vagy talán a mozi nélkül. Ott nem tudnánk beszélgetni.

– Azt utálok.

– Én is – felelte. – Fogadok, hogy sok közös dolgot utálunk még.

– Jól hangzik.

– Ugye? – Arcán megint megvillantotta gödröcskéit, majd ellépett mellettem. Az ajtó csilingelve becsukódott, én pedig figyeltem, ahogy elindul az utcán, majd lefordul a sarkon.

Bár homlokomat az ablakhoz préselve néztem, egy idő után elvesztettem szem elől.

– Csirkés sült rizs és sószegegy szójaszósz – sorolta Coco, miközben az asztalra tette az étterem logójával ellátott zacskót.

Kinyitottam a papírzacskót, majd közelebb hajolva beleszagoltam, de közben nem bírtam abbahagyni a mosolygást.

– Úgy látom, nem is olyan rossz a napod – csicseregte Coco.

Az ajkamba haraptam, mert kissé felkavart, milyen boldog lettem az elmúlt öt perc miatt.

– Josh Avery. Szívesen hagynám, hogy megmérje a lázamat, ha érted, mire gondolok – jegyezte meg Coco. – Három utcával arrébb lakik. Meglep, hogy még nem futottál össze vele itt.

– Honnan tudod, hol lakik? – kérdeztem, és még mindig az ablakon bámultam kifelé, tudomást sem véve a többi megjegyzéséről. Nem hibáztathattam miatta. Rengeteg nőt láttam már, akik Josh jelenétében elolvadtak a gyönyörűségtől.

– Onnan, hogy házhoz is szállítunk – sóhajtott fel. – Nagyon cuki srác. Az a sötét haj, meg az a világos szempár a Kis habléány mesebeli hercegére emlékeztet. Csak ő kicsit izmosabb. Ja, és ha feleségül vesz, akkor Avery Avery lesz – tette hozzá nevetve, majd megigazította egyik becsavart hajfürtjét. A fürt visszaugrott a helyére, én meg nagyot sóhajtottam.

– Feleségül vesz – dűnnyögtem. – Még mit nem. – Felálltam, és magamhoz szorítottam a zacskót. Arcomon széles mosoly futott végig, és bár mindenem fájt – mivel aznap úgy verődtem ide-oda a Priusom belsejében, mint egy darab aprópénz a porszívóban –, ez az érzés egész nap velem maradt.

2. fejezet

Josh

Szorosan a kezembe fogtam a papírzacskót, és átkocogtam az út túloldalára, miközben a tornacipóm elejét eláztatta egy tócsából felfröccsenő víz. Nem volt túl sok időm a műszakom kezdetéig, de egész éjjel nem aludtam, és bármit megtettem volna azért, hogy néhány percre behunyhassam a szemem.

Üres kezemmel önkéntelenül megfogtam a hasamat, amikor a gyomrom tiltakozva megkordult, mert kihagytam a reggelit. Úgy döntöttem, a reggelt a huszonhetedik utcai edzőteremben töltöm, hogy kitöröljem a fejemben kavargó kusza gondolatokat, amiket Avery balesete okozott.

A lépcsőfokokat kettesével szedve rohantam fel az épület második emeletére, nem törődve égő lábizmaimmal.

Alighogy elfordult a zár, és kinyílt az ajtó, Dax, az én szégyény, göröngyös szőrű kiskutyám máris a lábamra ugrott, hogy foglalkozzam vele.

Két héttel korábban találtam rá a gyorsforgalmi úton kóborolva, és megmentettem, mielőtt még elütötték volna. Gyorsan összebarátkoztunk, eltekintve attól, hogy többet pisilt a konyhapadlómra, mint egy részeg kollégista.

– Kérsz egy kis kínait, kispajtás? – A zacskót a pultra dobtam, majd kotorászni kezdtem a szekrényben, hogy keressek két papírtányért.

Kinyitottam a zacskót, elővettem belőle az ételtartó dobozt, elosztottam a kaját két egyenlő részre, majd az egyik tányért a földre tettem.

Dax nem pazarolta az időt, azonnal a tányérba nyomta az orrát, kitolva ezzel az ételt a kopott linóleumra.

– Egészségedre. – Bementem a nappaliba, és hangos nyögéssel leroskadtam a használtan vásárolt kanapémra.

Kezembe fogtam a távirányítót, és bekapcsoltam a tévét, hogy egy kis háttérzajt teremtsék a szobában, reménykedve, hogy az majd távol tartja a szorongást.

Napról napra rengeteg szörnyűségnek voltam szemtanúja, kettészakított családokat, elveszített életeket láttam. Ha az ember nem tanulja meg, hogyan kezelje mindezt, nem sokáig bírja egy ilyen munkakörben. Én úgy próbáltam feldolgozni, hogy kizártam a gondolataimból, és úgy tettem, mintha nem zavarna. Egy idő után nem is zavart. A szívem megkeményedett annyira, hogy már képes voltam hazudni önmagamnak, és azt mondani, hogy nem érdekel – és szinte már el is hittem. Szinte.

Kivettem a JayWokos dobozt a zacskóból, és hagytam, hogy a tekintetem a távolba révedjen. A televízióban az emberek homályos színfoltokká váltak, hangjuk elveszett a háttérben.

Lenyeltem egy hatalmas falatot az ételből, és eszembe jutott Avery, meg a pajkos mosolya. Az a lány cseppet sem volt az esetem – nem viselt sminket az arcán, és a ruháit nem kellett babaolajba áztatni, hogy le tudja húzni a testéről.

Dax egyik lábát a karomra tette, én pedig bekaptam még egy falatot.

– Te már kaptál – mondtam neki, felálltam a kanapéról, és visszamentem a konyhába.

Bármilyen nehéz is volt beismerni, ma már nem úgy viseltem a sérüléseimet, mint gyerekként a bringás horzsolásokat. Minden apró zúzódást éreztem a testemen. Kinyitottam a hűtő ajtaját, elővettem egy félig teli tejesüveget, és nagyot húztam belőle.

Két korty között megfordultam, és láttam, hogy a kutya megette a maradék ebédemet.

– A francba, Dax! – förmedtem rá, majd visszacsavartam az üveg tetejét, és betettem a hűtőbe.

A tűzhely fölött lévő órára pillantva megfeszült az állam.
– Nincs már időm másikat venni, te kis dög.

Ahogy közeledtem felé, a kutya büntudatosan nyüszített, de én nem az a fajta ember vagyok, aki kezét emel egy állatra. Megsimogattam göndör bundáját, majd lehúztam magamról a pólót, és a földre dobtam.

– Szerencséd van, hogy ilyen cuki vagy – kiáltottam vissza a vállam felett. Bementem a fürdőszobába, és megnyitottam a hideg vizet, reménykedve, hogy a zuhanyozástól ébren tudok maradni egy újabb hosszú műszakra.

Lerúgtam a tornacipőmet, kibújtam a kosaras sortomból és a bokszeralsómból. Hallottam, hogy a konyhapulton csöng a mobilom, Tom Petty egyik számának ismerős dallama szűrődött be az ajtón.

Beálltam az üveges zuhanyajtó mögé, és halkán szitkozódva túrtam, hogy a jéghideg vízcseppek a hátamat verjék. – A francba! – Elfordítottam a csapot, és felnyögtem, ahogy a langyos nedvesség átjárta sajgó vállaimat. Felhabosítottam azt a furcsa, duci szivacsot, amit Talia, a Buckin’ Bulls pincérnője felejtett nálam.

Ez az egyetlen gesztus elég volt ahhoz, hogy ne hívjam vissza. Bármilyen hajlékony is, a túlzott ragaszkodás nem az esetem.

A kék folyékony szappant a hálós szivacsgömbre folyattam, majd átdörzsöltem vele feszülő hasizmainkat, miközben az *It's Good to Be King* című számot énekeltem. Sietve elvégeztem a munka előtti rutinfeladatokat, és tizenöt perccel később már kint is voltam a lakásomból, igaz, még éhesen, de újult energiával feltöltődve.

Amíg a munkahely felé sétáltam, elvakított a napfény. Most, hogy kitisztult az ég, a nap melege szinte égetően erősnek tűnt. Előhúztam zsebemből a mobilomat, ráklikkeltem a hangpostaikonra, és meghallgattam, ahogy Sloppy Joe hangosan beleivólt a készülékbe.

– Mi az, most már szűröd a hívásaidat, Josh? Figyelj, haver! Tudom, hogy most éppen új életet kezdesz ott, a nagyvárosban, de attól még nem kell elfeledkezned mindenkiről, aki itt maradt. Hívjál fel, ember! – Azzal a vonal elnémult, és bár egy pillanatra elbizonytalanodtam, végül töröltem az üzenetet.

Felgyorsítottam lépteimet, közben pedig visszacsúsztattam a telefont a zsebembe, és megfogadtam, hogy később visszahívom Joe-t, bár tudtam, hogy nem fogom megtenni.

Jobb, ha békén hagyjuk a múltat, maradjon csak meg múltnak. Nem álltam készen arra, hogy az otthoniakkal foglalkozzam. Egyelőre még nem.

– Helló! Jó szarul nézel ki – üdvözölt Quinn. Kinyitotta a mentőkocsi ajtaját, és berakott egy kisebb táskát.

– Anyukád nem így gondolta! – vágtam vissza, és ide-oda forgattam a fejem, hogy kioldjam a feszültséget a nyakamból.

– Mekkora fasz vagy, apám!

– Láttad volna, mit csinált azzal a sörösüveggel!

Quinn a fejét rázta, majd széles vigyor jelent meg az arcán.
– Megmondom neki, hogy többet ne főzzön neked kaját. Egy perverz állat vagy. – Kinyújtott élém egy üdítősdobozt, amit én hálás bólintással elfogadtam.

– Perverz állat. Ha jól emlékszem, pont így becézgetett ő is. – Quinn figyelmeztető pillantást vetett rám, mire én vállalt vontam. – Ettől vagyok olyan ellenállhatatlan.

* * *

Mire véget ért a műszakom, égett a szemem a fáradságtól. Az éjszaka viszonylag békésen telt, de ez még nem jelentette azt, hogy könnyű is volt. Elláttam egy fulladásos beteget, és mielőtt még mozgalmasabbá vált volna a munka, elveszítettem egy gyereket, aztán pedig meg kellett mentenünk egy körfűrész által tragikus balesetet szenvedett férfit. A sürgősségin dolgozó nővérekkel a flörtölés kicsit elviselhetőbbé szokta tenni az éjszakát, de most túlságosan kimerült voltam ahhoz, hogy elővegyem a szokásos dumámat, miközben folyton rohangálnunk kellett.

Munka után hazasiettem, levittem Daxet sétálni, majd kidőlttem a kimerültségtől.

Önkéntes kómám alig néhány órája tartott, amikor megszólalt a telefonom. Felvettem, és közben próbáltam kidörzsölni a szememből az álmot.

– Ajánlom, hogy fontos legyen – dörmögtem bosszúsan, és a hátamra fordultam.

– Ikrek.

Hunyorogva ültem fel az ágyon. – Mi a francot zagyválsz itt, Quinn?

– Ikrek, baszki, Josh! Szókéék, szép formás cicikkel. Azonnal gyere a Corner Hole-ba, pajtás! Azt mondták, hívjam ide egy barátomat.

Tekintetem az ágyam melletti pirosan világító óra számlapjára siklott, és ásítottam egy hatalmasat.

– Jössz egy sörrel – dörmögtem.

– Ha segítesz lezsírozni egy randit ezzel a két csajjal, tied lehet az elsőszülött gyerekem.

– Egy sör is megteszi. – Kinyomtam a hívást, majd ledobtam a telefont magam mellé az ágyra. – Nagyon remélem, hogy megéri odamenni – dűnnyögtem az orrom alatt. Kicsusszantam az ágyból, és a szűk folyosón elkocogtam a fürdőszobáig. Bár jéghideg vizet fröcsköltem az arcomra, még így is nehéz volt leküzdeni a kimerültségemet.

Gyorsan felöltöztem, nem is ellenőrizve, hogyan is nézek ki, csak kiléptem a hűvös éjszakába.

A Corner Hole nevű kocsmá pontosan félúton volt a St. Ann kórház és a lakásom között, vagyis ideális találkahelyet jelentett a nővérekkel való randizáshoz. A kórház dolgozói gyakran megfordultak itt, tökéletes hely volt az ismerkedésre.

Hétköznapi lévén a kocsmá gyakorlatilag üres volt, csupán néhány ismerős arcot pillantottam meg, melyek közül az egyik mosolyt csalt az arcomra. Avery döbbentnek tűnt, amikor meglátott, de aztán gyorsan elindult felém az emberek között.

– Hál’ istennek, hogy itt vagy – mondta, miközben a mellkasom büszkén kinyomtam a meglepő üdvözlés hallatán.

– Én is örülök, hogy látlak.

– Szükségem lenne rád. – Hosszú, vékony ujjait a csuklóm köré fonta, és húzni kezdett a bárpult felé. A tekintetem megakadt egy hátsó szoba ajtaján. Tökéletes hely lenne egy kis rozsalkodáshoz.

– Ejha, Avery, nekem is nagyon bejössz, de nem gondoltam, hogy az a fajta lány lennél – jegyeztem meg tréfásan.

A lány nem tartotta túl viccesnek, a válla felett haragos pillantást vetett rám. – Nem erről van szó, te perverz! Csak van itt egy pasi, aki nem száll le rólam. És gondoltam, te segíthetnél lerázni. – Szemöldökét felvonva várta a válaszomat.

– Vezess csak oda! Majd én móresre tanítom azt a köcsögöt. – Határozottan biccentettem, mire Avery tovább cibált a bárpult felé. A barátnője erőltetett mosollyal integetett felém, mellette pedig ott állt Quinn, holtrészegen.

– Bassza meg, ez nem lehet igaz – dünnyögtem az orrom alatt, és megálltam Quinn előtt. Közben két alaposan feldühített nő várta, hogy tegyek már valamit.

– Úgy tudom, te ismered ezt az idiótát – lendítette Avery egyik kezét színpadiasan Quinn felé, és próbált nem mosolyogni.

Megköszörültem a torkomat, és igyekeztem én is komoly maradni. – Mi folyik itt, pajtás?

– Ezek ikrek, baszki – felelte túl hangosan, a két nőre mutatva. Elnyomtam egy nevetést, miközben tekintetem ide-oda cikázott Avery és a barátnője között. Quinn alaposan elázhatott, ha úgy látta, mintha bármilyen rokonság van köztük. Avery barátnőjének sötét, vállig érő haja volt, és hatalmas mellei. Kerekded formái szöges ellentétben álltak Avery szikár, atletikus alakjával és búzaszőke hajával.

Megpaskoltam Quinn vállát. – Nem hiszem, hogy ikrek, pajtás.

– Nem, dehogyis, figyelj... – mondta akadozó nyelvvel, és egyik kezét a barna hajú lány vállára tette, miközben ujjával az arca felé bökött. – Ez itt Bed. Hát nem fantasztikus? – Szemöldökét sokatmondóan felvonta.

A lány nagyot ütött Quinn mellkasára. – A nevem Deb, te marha!

Quinn kis híján hátraesett, aztán dörzsölni kezdte a mellkását, mintha megtámadták volna.

– Most nézd meg, és ráadásul ő a kedvesebb. Az ott! – Karját Avery felé emelte. – Igazi vadmacska.

– Avery a neve – javítottam ki. – Averynek hívják, és együtt dolgozunk vele, nem dereng? – Komoly tekintete láttán nem bírtam visszatartani a nevetést.

– Képzeld, nem tetszem neki. Mit szólsz ehhez?

– Semmit. – Megragadtam Quinn karját, és a vállamra emeltem, hogy eltávolítsam Deb mellől. – Gyere, pajtás. Ideje hazamennünk.

– Én inkább itt maradok az ikrecskéekkel.

– Szerintem nekik pont elég volt belőled ennyi – kacsintottam vissza Averyre, aki hálásan elmosolyodott.

– De még tartozom neked egy sörrel – makacszkodott Quinn.

– Igen, tartozol. De most inkább menjünk fel hozzám. Majd alhatsz a padlón, ahová Dax pisilni szokott. – Kivezettem Quinnt a kocsma ajtaján, és nekitámasztottam az épület téglafalának, hogy szívjon egy kis friss levegőt.

– Milyen meleg van itt kinn – igazgatta kék pólójának gallérját, kinyújtva az anyagot. – Azt hiszem, hányni fogok.

– Csak tedd, amit tenned kell. – Az ajtó nyikorgására hátrafordultam.

– Adj neki sok folyadékot, és talán etess meg vele egy banánt vagy valamit – mondta Avery mosolyogva, és a füle mögé tűrt egy hajtincset.

– Oké... kösz, hogy ilyen rendes voltál vele. – A kezemet mélyen a farmerzsebembe süllyesztettem. – Általában nem így viselkedik. – Rápillantottam Quinnre a vállam felett, aki előre-görnyedve öklendezett, a pólója pedig mellette feküdt a földön.

– Merem remélni. Az anyukája nagyon csalódott lenne.

– Mesélt az anyjáról is?

– Egész este az anyja házi pitéjével próbált bennünket leke-nyerezni, hogy hazamenjünk vele. – A lány a szája elé emelte az egyik kezét, hogy elfojtsa a nevetést. – Érdekes stratégia volt.

– Majd holnap elmondom neki, hogy tetszett a felszedős dumája. Sőt, talán még az anyjának is elmondom. – Kacsintot-tam egyet Averyre, akinek a tekintete elrévedt kettőnk között.

A beszélgetés megállt, és próbáltam kigondolni valamit, amit mondhatnék, mialatt Quinn kiürítette a gyomra tartal-mát. Nem létezett olyan mondat a világon, amit egy ilyen hely-zetben el lehetett volna sütni.

– Jobb, ha most hazaviszem – dörzsöltem meg a tarkómat, és elhatároztam, hogy másnap jól leteremtem Quinnt.

– Még egyszer köszí! – Avery kinyitotta a kocsma ajtaját, és visszament a barátnőjéhez.

– Na, gyere! – Segítettem felegyenesedni Quinn-nek, majd a vállamra dobtam a pólóját, és elindultam vele a sötét utcán a lakásom felé.

Hosszú éjszakának néztünk elébe.

3. fejezet

Avery

– Akkor most tisztázzunk valamit – szólalt meg Deb, aki az öltözőszekrénye előtt állt, mindössze egy műtös felsőben és egy neonszínű zokniban. – Kiment egy égő kocsiból, aztán...

– Nem gyulladt ki a kocsí – helyesbítettem.

– ...felhívja a mentős haverjait, hogy helyezzenek biztonságba, miközben valószínűleg abban a csodásan izmos karjában tartja a fejedet, és a nagymamibugyidat szagolgatja...

Felháborodva ráztam a fejemet. – A történetben mikor csúszott le rólam a bugyim?

Deb értetlen arccal bámult rám. – Itt most a mi rohammentős Tangakirályunkról van szó, igaz? És szerintem lehúzta rólad, hogy egy gyors szorítókötést tegyen a combodra.

Hangosan kifújtam a levegőt. – Ez a Tangakirály egy borzalmas gúnynév.

– Amikor először mondtam, nevettél rajta. Most meg már védekezel. Rosszat sejtek. – Beledobta átázott edzőcipőjét egy nejlonzacskóba, összekötözte, majd hangos koppanással a szekrényébe hajította.

– Egyszerűen kidobod azt a cipőt, igaz? – kérdeztem, és a tarkómat dörzsöltem, hátha enyhítem kezdődő fejfájásomat.

– Még hogy eldobom a cipőmet! – mondta, felháborodva a feltételezésemen.

Megfordult, és belépett a szekrényekkel szemben lévő párányi fürdőszobába, ahol szinte vörösre dörzsölte a kezeit a víz alatt. Miután kitépett egy papírtörülőt a tartóból, Deb elzárta a csapot, majd szárazra törölte a kezeit, és kidobta a nedves papírt. Hátranyúlt, és lófarkokba fogta sötétbarna haját a tarkóján.

– Lehet, hogy jobban beütötted a fejedet, mint gondoltam.

Mosolyogva figyeltem, ahogy Deb magára húz egy tiszta egyenruhát, és belebújik Crocs papucsába. – Legalább addig tartsd a zacskóban, ameddig kiderül, hogy a páciensed tesztje negatív.

– A hipó mindent kiöl – jelentette ki. – Ha pedig hepatitis C-t kapok, legalább leadom azt a néhány kilót, amitől már a nyolcvanas évek óta próbálok megszabadulni.

– De hiszen a nyolcvanas években születted.

– Anyám cukorbeteg volt, én nehéz csontú. – Azzal bezárta a szekrényét, és eltekerte rajta a számszárat.

– Tekerj rajta még egyet – javasoltam –, nehogy valaki elvigye a szaros cipődet.

– Nem szeretném, ha azok a sovány ribancok a röntgenről ellopják a pudingomat.

Andrea a röntgenről hátranézett a válla felett.

– Igen, jól hallottad – folytatta Deb szúrós tekintettel. Kezével a lányra mutatott. – Láttam, milyen szemeket meresztetted a csokis-vaníliás uzsimra.

Andreának hirtelen siethetnékje támadt, és gyorsan kiment az ajtón.

– Jesszusom, Deb. Még a végén megint kapsz egy figyelemztetést.

– Vigyázz, mert a szaros cipóm a párnád alatt végzi ma éjjel. Van kulcsom a lakásodhoz. De mondd csak... – mutatott a fejemre. – Ezt ma elég sokszor csináltad. Mi a helyzet odabent, a fejedben?

Leengedtem kezemet a tarkómról. – Csak fáj a fejem, semmi más. Majd beveszek valamit, miután hazaértem. De gyere, mert rég lejárt a műszakunk. Így is gyötör a büntudat, amiért be kellett jönnöd a szabad estédre. Tűnjünk innen a fenébe, mielőtt még behoznak egy sürgős esetet, és bent tartanak minket.

Deb kijött utánam a női öltözőből a folyosóra. Odaintettem az éjszakai műszaknak, és megálltam, mert láttam, hogy Dr. Rosenberg int, hogy várjak.

– Ó... talán most fogja megkérni a kezed – súgta a fülembe Deb, ahogy a doktor közeledett.

– Fogd már be – sziszegtem a fogam között.

– Figyeld meg, hogy el fogja mondani, mennyire tetszik neki a cicid ebben a felsőben, de nagyon romantikus hangon...

– Vigyázz, mert még seggbe rúglak – sziszegtem a fogam között, ahogy a doktor közeledett.

– Hazafelé, hölgyeim? – érdeklődött Dr. Rosenberg.

– Nos... – szólalt meg Deb.

– Nos? – ismételte meg a doktor, megrebegtetve hihetetlenül hosszú szempilláit. Aztán összehúzta a szemöldökét, és két kis ránc jelent meg a homlokán.

– Nos, csak C. Diff miatt vagyunk itt – bökte ki. – Deb tudni akarta, milyen lett a teszt eredménye.

– Nekem nem kell látnom az eredményt ahhoz, hogy tudjam, negatív lett. Jellegzetes szaga van, és...

– Miket dumál ez – dörögte Deb.

– Tessék? – kérdezett vissza Dr. Rosenberg.

Azt mondtam, ami elsőre az eszembe jutott. – Csak azt mondta, hogy épp a kocsijához indultunk, mert hazavisz. Vagy szüksége lenne valamire, mielőtt még elmennénk, doktor úr?

– Ja, tényleg! Magának nincs kocsija. Remélem, biztosítása van.

Deb újra kinyitotta a száját, de gyorsan oldalba vágтам a könyökömmel.

Felszisszent, és a bordáit dörzsölgette, miközben dühös pilantást vetett rám.

Dr. Rosenberg érdeklődve figyelte a jelenetet, aztán folytatta. – Nekem ma dupla annyi idő volt beérni, mert dolgoznak az I-95-ös gyorsfoglalmin. Ha esetleg arra szoktak menni, inkább keressenek egy alternatív útvonalat.

– Ugye maga Alapocus felé lakik, doktor úr? – szólalt meg Deb kuncogva.

A doktor arcán meleg mosoly jelent meg. – Igen, Hamata. – Tekintetét szégyenlősen leszegte. – Nem tudtam, hogy ez nyílt titok.

– Nos, igen... de mi másfelé járunk – felelte. – Mi az I-76-os úton megyünk nyugatnak a csóró negyed felé, de arra nincs nagy forgalom, úgyhogy minden oké.

– Hát – felelte szórakozottan Dr. Rosenberg –, akkor szép estét, hölgyeim. Jó éjt, Avery!

Egy biccentéssel válaszoltam. – Jó éjt, doktor! – Azzal sarkon fordultam, és a testem megfeszült, ahogy Deb átkarolt az egyik karjával. – Utállak, utállak, utállak... – ismételttem neki, amíg végighaladtunk a folyosón.

– Miközben ma este a pezsgővel teli fürdőkádban lubickol, majd rád fog gondolni, úgyhogy ne legyél annyira dühös rám – mondta nevetve.

– Egy fenét fog! Férfjeladatokra fog gondolni, mivel nős ember, te pedig sunyi vagy, hogy terveket szövögetsz a fejem felett.

– Én semmiféle tervet nem szövök. Csak huzigálom az életed zsinórait, mint egy marionettművész, és közben nagyon jól elszórakozom.

– Imádom, hogy ilyen őszinte vagy, de közben a legszívesebben addig fojtogatnálak, amíg ki nem dülled a szemed. Csak egy kicsit, nem nagyon.

Deb keze még szorosabban markolta a karomat. – Jaj, de élvezem ezeket a beszélgetéseket!

Egyszer csak egy kék árnyalak jelent meg előttünk a folyosón, és kis híján nekünk jött. Az egyenruhámat meleg folyadék áztatta át, majd éreztem, hogy végigfolyik a nyakamon, és a karjaimon is. Döbbsenten megálltam, és az oldalam mellé lógattam két karomat.

– Jaj, bocsánat! – kiáltott fel Josh, kezében tartva csaknem üres műanyag poharát. – Mindjárt hozok egy kis hideg vizet. Nem égetett meg?

– Ó, nem, a forró kávé nem égeti a bőrt, okostóni – feleltem, és éreztem, ahogy a sötét folyadék az ajkamról az államra csöpög.

Josh felszegte az állát, és beleszaglászott a levegőbe, majd az arca eltorzult az undortól. – Mi ez a szag?

– Én mindjárt jövök – szólalt meg Deb, és elsietett a folyosón, egy jelöletlen ajtó felé. A fejemet ráztam, és igyekeztem megállni nevetés nélkül az összepiszkított cipője gondolatát.

Josh vetett egy gyors pillantást saját kávéfoltos ingére és nadrágjára, aztán kétségbeesetten keresni kezdett valamit, amivel letörölhetné a ruhámra folyt kávéját. A forróság már kezdett enyhülni, a kórházi automaták kávéja ritkán volt annyira

meleg, hogy maradandó sérülést okozzon. Josh végül a kezét használta, és ügyetlenül végigsimította a hasamat, a karjaimat és a melleimet. Ugyanolyan kínos volt, mint amikor Bobby Lawson tizedik osztályban megpróbált letapizni.

Igyekeztem elfordulni, hogy véget vessek ennek az ügyetlen tapogatásnak. – Semmi gond, de tényleg...

– Ezt a kávét neked szánták... persze nem pont így – magyarázta Josh, ügyet sem vetve rá, hogy próbálom megállítani. Lágyan végigvezette hüvelykujját nedves államon, és mélyen a szemembe nézett. Feszült sóhaj tört fel belőle.

– Most mi van? Talán... – nyeltem nagyot. – Talán az én hibám volt? – kérdeztem, igyekezve keménynek tűnni, pedig a valóságban teljesen el voltam bűvölve. Dr. Rosenberg mindig hatással volt rám, de soha nem nézett rám úgy, ahogy abban a pillanatban Josh tette. Tisztelettel, várakozással és sajnálattal vegyes érzelmek tükröződtek a tekintetében. Most, hogy ilyen közel állt hozzám, egyértelművé vált, miért vesz le minden nővért a lábáról.

Hátrált egy lépést. – Szóval ez a kávé – emelte fel a poharat – neked készült, mert láttalak bejönni, és gondoltam, hozok neked egyet. Nem voltam biztos benne, meddig tart a műszakod...

A szám sarka mosolyra görbült. – Ez nem éppen a hírhedt Tangakirály Joshra jellemző duma.

Josh az orrát ráncolta, és félrefordított fejével nézett rám, mint egy zavart kiskutya. – Tessék?

– Hát, csak... igazán figyelmes volt tőled. – Kivettem a kezéből a csaknem üres poharat. A műanyag szélére ragadt hűvös kávécseppektől átnedvesedett a tenyerem, csakúgy, mint testem más tájékai is. – De épp most végeztem.

– Tessék! – szólalt meg Deb, a nyakamba nyomva egy hideg törülközőt. – Hoztam néhány nedves és pár száraz törölt a takarítósobából, meg egy kis Irix sprayt. Nagyon megégetett?

Megráztam a fejemet, tovább mosolyogva Joshra. – Nem annyira.

A fiú egyik lábáról a másikra álldogálva hagyta, hogy egészen közel elsuhanjak mellette. Ahogy visszanéztem rá, láttam, hogy vigyorogva mered a padlóra. Ezt a játékot már biztos többször eljátszotta, de velem nem fogja.

Magammal rángattam Debet, aki értetlenül ugyan, de követett.

Ő is hátranézett Joshra, majd felém fordult. Szemöldökét összeráncolva, fintorogva jegyezte meg: – Jaj, Avery, csak nem? Éppen most meresztettél hatalmas bambiszemeket Rose dokira.

– Én sokkal szinglibb vagyok, mint Rose doki – kiáltott utánunk Josh. – És lefogadom, hogy *máshol* is jobbak a méreteim.

Vihogásom kicsit hangosabbra sikeredett a kelleténél, pedig nem is volt annyira vicces a helyzet. Ennek a fickónak egy tizenkét éveshez fogható a humora, de én teljes flörtüzemmódban voltam. Láttam már ezt a Josh Averyt korábban is a sürgősségin. Nemrég jött ide dolgozni, és hallottam, hogy a városba is csak most költözött, de akkor még csak Tangakirály néven ismertem. Most viszont ő lett *az a pasi, aki kihúzott a roncok közül*. Ez már jelentett valamit. Ezentúl volt egy közös kapcsolódási pontunk. Azt akartam, hogy újra megmentsen. Csak épp azt nem tudtam, mitől. *Talán a tizenhárom hónapja tartó önmegtartóztatásomtól?*

– De tényleg! – kiáltotta utánunk. – És még tartozom neked egy meghívással egy italra, hogy megbeszéljük, mik is azok a dolgok, amiket mindketten utálunk.

Megfordultam, és a hátsómat az ajtónak nyomtam. – De ugye nem kávára akarsz meghívni?

Josh széttárta kezeit. – Ha kávéat akarsz, akkor az lesz, szépségem, ha nem, hát nem. Hozok neked bármit, amit csak kérsz!

– Felejtsd el, Josh! – szoltam vissza. – Nem vagyok az eseted.

– Pontosan ezért – húzta ki magát elégedetten. Elég éles váltás volt a néhány perce még ügyetlenül tébláboló, zavart fiúhoz képest. Josh hirtelen újraéledő magabiztossága láttán az enyém egyszerre megingott.

Egy pillanatra megálltam, majd kiléptem az ajtón a párás nyári estébe. A ruhám még nedves volt a kávétól, és bár odakint legalább harminc fok volt, így is libabőrös lettem. Hajamat kócos kontyba csavartam, és vártam, hogy Deb előkeresse a kulcsát hatalmas táskája mélyéről.

– Tudom, hogy mit gondolsz – jegyeztem meg a piros Kia Rio utasoldali ajtaja mellett állva. A kocsí alig múlt egy éves, de már volt rajta egy kisebb horpadás a hátulján. A hátsó lökhárító az egyik oldalon kicsit lógott, és még látszott annak a fehér Buicknak a festéknyma, ami nem tudott időben megállni mögötte.

– Nem akarod ezt megjavíttatni? – kérdeztem.

Deb rám nézett, mandulavágású szeme fölött felhúzta ívelt szemöldökét. – Akarsz beszélni róla, hogy néz most ki a te Priusod?

– Oké, jogos. Akkor inkább menjünk – feleltem, és körbejártam a tekintetem a parkolóban. Csilingelést hallottam, és az összes zár kinyílt.

Beültünk Deb kompaktkocsijának szűkös utasterébe. Be dugta a slusszkulcsot az indítóba, de mielőtt még beindította volna a motort, megállt a keze.

– Még nem mondtam neked, de örülök, hogy jól vagy. Halálra ijesztettél.

Megmosolyogtatott és meghatott ezzel a rá csöppet sem jellemző gyöngédséggel.

– Mármint... ki helyettesítene, amikor lógni akarok? – tette hozzá. A mosolyom el is párolgott. – És ki hozna nekem fagyit, amikor beteg vagyok? És ki röhögné ki velem Michaelst?

– Mekkora tuskó vagy – jegyeztem meg.

– Az lehet, de most veszek neked egy pár üveg sört, hogy megünnepeljük a visszatéréseidet a sírból, és az újdonsült rajongásodat a Tangakirály iránt.

– Ne hívd már így! – szóltam rá.

Deb kifarolt a parkolóból, és elindult az úton. – Jól van... akkor nem fogom.